

HRVATSKA NA NEBU

(MOM OCU)

Ima nešto što vrijeme mora znati
O ljubavi vječnoj prema zavičaju-
Da naši su očevi oni umorni Hrvati
Koji dom prvo sagradiše u raju.

Taj oblik krila ptice koja leti,
Tu lijepu zemlju nalik zagrljaju
Koji ne može se nikad preboljeti,
Ovu ružu bijelu u rumenom sjaju.

Jer ima nešto što vrijeme ne mijenja,
Prva bliskost od svih sumnji čista,
Vjera tvrđa od mramornog stijenja,
Ova nježnost još od pamtivjeka ista.

U srcima tek noseći rubove njene
Prohodali bolni stoljeća smo duga,
Od blagih nizina, do uzmorske stijene
Učeci djecu da Hrvatska je Ljubav.

A Nju samo Bog nam mogao je dati,
Mudrima koji krhkost svijeta znaju,
Jer naši su očevi oni radosni Hrvati
Koji s nama, danas, pjevaju u raju.

VITEZOVI SRCA

Vi, koji ste pali s kapima Oluje
U zemljina jedra kao suze majčine,
I svjetlom preorali nebeske munje,
Vatrom slobode, naše stare doline.

Dođite sada i u radost našu,
U srca nam rosni šapat udahnite,
Neka vaše ruke u krošnjama mašu,
Dok s pticama visoko letite.

Vitezovi srca, bijeli jablanovi,
Bit ćete svjetla mirnih noći,
Kad blistaju ostvareni snovi
Kroz zvijezde kao nebeske oči.

Lijepi mladići, hrabri junaci
Očevi nježni, braćo, prijatelji,
Tišinom promiču još vaši koraci
Kao da bi zemlju ogrliti htjeli.

Vitezovi srca, sjaj naše sreće -
U kojoj iskre i vaši životi -
Obasjava u ljetu rascvalo proljeće
Hrvatske Duše u besmrtnoj ljepoti.

NIŽEM TEŠKE RIJEČI

Nižem teške riječi i sintagme gradim,
lutam po Koreji, Antarktiku, Kubi,
očajem se žarim i beskraj me rubi,
strahom se i bolom napajam i sladim.

gledam kako gora gnječi svoje tijelo,
i puzim po rubu oblaka od blata.
Razmazujem maglu što mi lomi vrata,
pa izmišljam novo bezdušno načelo.

To bi bilo dobro da se misam dao
zavesti od dana i njegova kruga
i da nisam opet u središte pao

gdje mi se i klaun masnim smijehom ruga.
Tako idem dalje prema Tami zime
gdje izviru moje nesuisle rime.

OKO SE UTAPA

Oko se utapa u gadosti limba
i gleda gdje tamni vjetar svjetlo mete.
Od Konga do Beča, od Zadra do Krete
gužva se i buja podvala i himba.

Nitko ne zna gdje je smisao tog posla,
radnika, poete, lopova, skitača,
licemjera, lašca, liječnika i vrača,
što luta Atenom il' zuri sred Osla.

Otkad se nad Arnom rascvala Firenza,
a tragovi smrti zrače iz Verone,
proturječje grmi duž Zemljina vijenca

i svijetom se množe Jobovi i Jone.
Svuda bijela tama tjeskobnog El Greca
koji riše ludost svog i našeg vijeka.

NA BLATU I KIŠI

Na blatu i kiši gdje se brazda širi,
a betonska nit se zabada u travu,
otvara se prostor za smrt ili slavu,
dok sumračno oko iz šikare viri.

Nesuvislo juri duša koja spava
sve do one međe gdje se obzor gasi,
zatim bljesne tama i užas se glasi,
u vrijeme bez uma raspada se java.

Kako bijelo može biti neko tijelo!
I kako se gadno komad dana valja!
Sve što nema svrhu nečije je djelo,

lim, drvo i knjiga u blatu se valja.
Ovim putem Zemlja svoju kuglu vrti
i čovjeka vodi prema cilju: smrti.

SLIČAN SAM ZIDARU

Sličan sam zidaru što slobodu gradi,
ali ne prihvaća nacrt ili mjeru.
Dok krikovi poljem paučinu deru,
mrk se zlobnik mojim kolebanjem sladi.

Ja od lima krojim malo žuto pero
a za tintu tiještim modru rupu neba.
Tjeskoba me smrti neprekidno vreba,
iz dna pakla zove sumračni Ruggero.

Nekad riječi buknu pa raskole dane.
Rastrojeno gledam gradove u vodi,
pišem suncu kada noću drsko plane,

moj suludi lađar labirintom brodi.
Otpadnik sam koji rasapom tumara
i od priviđenja oblik svijeta stvara.

NITKO NE ZNA

Nitko ne zna reći tajnu smrti,
tajnu duha i tajnu života.
Svi lutamo poput Don Quijotea,
a svemir se nespoznatljiv vrti.

Što je prije, što poslije bitaka?
Kamo ide duh kad umre tijelo?
Što je vrijeme i gdje je počelo?
Što je užas, a što strast užitka?

Iznad mojeg duha stoji sjena,
nepoznat je prostor izvan uma.
Vidljiv život nestalna je mijena,

slutim beskraj svemirskoga šuma.
Nevidljivo svud oko nas traje,
nerazumljiv znak nam katkad daje.

ŽIVIŠ TAMNU GRUDU

Maji Gjerek-Lovreković

Živiš tamnu grudu podravske ravnice,
Bilogoru, Dravu, barokno raspelo,
trn imotskog krša, južno sunce vrelo,
Marulićev vers i tajnu bijele ptice.

Spoznala si vrijeme i dubinu snova,
nestalnost ljepote i složenost bitka,
proživjela dramu nade i gubitka,
izazov i snagu glasova i snova.

Ti znaš što je bolna dvojnost ljudskog duha,
trenutak i vječnost, strah i topla ruka,
Hrvatska i svemir, glad i svetost kruha,

mali vrt i beskraj, mir i smrtna muka.
U nestalnom, krhkom i mučnom životu,
stvaraš svoje djelo: sklad, san i dobrotu.

LJEPOTA DJETINJE USPOMENE

Sjećam se mirisa livada i sijena,
u sunčano podne vinogradi dišu,
preko brijega slušam zvonjavu sve tišu,
tlom se nježno plete čipka toplih sijena.

Nedaleko klijeti žena trsje veže,
pored klanca bunar, šuma pticu skriva,
put vodi kroz voćnjak, dalje preko njiva...
pod jabukom djeca smijući se leže.

U toplome danu ljubavi je više,
te on traje čak i kada sni se sruše.
Bujna trava trajno u mom dahu diše

i srpanjski lahor zavičajem puše.
Nestaju tjeskobe, gorčine i kiše,
jer djetinji je dan čuvar moje duše.

ŽIVIM SVE EKSTAZE

Živim sve ekstaze, hereze svih vjera,
lutaju mi duhom Loyola i Dante,
u jednom trenutku snagom sja Bramante,
u drugom grijeh me u prokletstvo tjera.

Lutajući rubom svemirskoga diska,
samoćama punim probušeno vjedro,
oslušujem vjetar, da bi moje jedro,
prebrodilo bedem posmrtnoga vriska.

Sve je moje oko neshvatljiva luka,
beskrajnija od svih Calcuta, Atena,
U devetom krugu, okovana struka,

žudim topli zefir paradiških sjena.
Preslab sam za užitak i goraki križ muka,
rasprodajem vječnost za ništavnost trena.

NISI VIŠE LIJEPA

Nisi više lijepa, prilično si stara,
grudi su ti svele i zubi sve rjeđi;
uvojci ti davno nisu više smeđi,
a u mutnom oku više nema žara.

Ni glas tvoj ne zvuči negdašnjom toplinom,
umorno i muklo odzvanja u tmini.
Umornim i bolnim tijelo ti se čini,
suočeno s novom strašću i žestinom.

Ipak, još bi htjela samosvjesnom biti,
zračiti toplinom kao nekad prije,
trag vremena vješto slojem šminke sakriti

kao da te vječno ista mladost grije.
Ne prihvaćаш stvarnost koja ti se nudi
jer duh tvoj i dalje obmanama bludi.

JEDINO SI SLABA

Jedino si slaba kad ti klizi maska;
bjesomučna pora grize tvoju žilu.
Zasvjetluca mjesec, miš pregrize svilu,
u dnu čulne peći smijeh sirovo praska.

Koliko si puta bosa ispod krova
gledala gdje šišmiš tvoju njivu brije.
Alojzije otad nad ljiljanom bdije,
pred kamenom u noć pobjegla je sova.

Svakoga će dana neki dječak pasti,
njegovo potomstvo presjeći će greda,
ti sisat ćeš slamku propuštene slasti,
svjesna da te zemlja podrugljivo gleda.
Nestat će svih snova, obzira i časti,
kad ti usred tijela počne neman rasti.

ORAH

Ispred kuće moje, oca mog i djeda
starina orah raširio grane.
Vjetrovi mu hladni prorjeđuju kosu
a kiše tople, ljetne zacjeljuju rane.

Stoji orah tako i godine broji
sveg' prošlog se sjeća o budućem sniva.
Iz ljeta u ljeto zna stariji da je
al' još da poživi želja mu je živa.

Vidi orah vidi, suše mu se grane
svakim danom novim da je krošnja manja.
I zna da je želja o dugom životu
samo njeg'va želja, samo njeg'va sanja.

Zna da krošnjom svojom hlad je dav'o djedu
što s lulom uz dim gusti pod njim se odmar'o.
I njegovu sinu, ocu mom po rodu
što katkada pismom tu je nešto stvar'o.

Zna da otišli su djed s lulom i sin mu
prije mnogo ljeta na brod neki novi.
Da su drugi došli, pa je i njem' poći
na brod neki novi, što u beskraj plovi.

MOJ ŽIVOT

Moj život je vijenac prepun čudnih šara,
zgrčeni ogrozd, isipana troska,
lepršava varka u čaši od voska,
moj život je vijenac prepun čudnih šara.

Moj život je oganj varničav u hodu,
ponekad jarbol na skršenom brodu
i huk vjetra što fижukom svira,
uvijek bez mira, pun nemira.

Moj život je list ogoljela stabla,
što stablu ostavi ocrt i sjenu
i sve to u trenu, baš sve u trenu,
u tko zna kom vremenu,
moj život je.

POZNATA CESTA

Tamo gdje šume žita
i teče srebrna rijeka,
zemlja mi korake čuva
i travka me svaka čeka.

Na istome toplom sprudu
korijen mi zalijeva Drava
i poput ptice u gnijezdu
u srcu mi Legrad spava.

Mnogo je godina prošlo,
Koprivnica dom mi je dala,
al' draga, poznata cesta
u moj me je Legrad zvala.

Koprivnica, dragi grade,
davno sam srce ti dala,
al' u njem kolijevka moja
nijhat nije se stala.

POSADI VOČKU

Posadi vočku, u tvom će srcu rasti!
Svojim će cvijetom u tvom oku cvasti.
I znaj, dok raskoš svog stabla nudi svima,
u korjenu njenom tvog korjena ima.

Ne žali truda i ljubavi joj dati,
svu će brigu tvoju radošću da vrati:
u proljeće raskoši svojeg cvijeta,
hladovinom svježom u sunčana ljeta.

A najveća radost plodovi su zreli.
Pune slasti, zdravlja, svi bi rado jeli.
Pa kad jednom odeš, nek' ne bude tuge,
plodom svoje vočke darivat' ćeš druge.

PRIČA O SJEMENCI

Posljednji list na usnuloj grani treperi.
Već magla poljem svoj rasprostire skut.
Još sunce je toplo, al' oblaci sve su bliže.
Oдавno ptice na južni su otišle put.

Miruju polja, snijegove skoro slute,
al' vječna zemlja u sebi čudo skriva:
za novi život, za proljeće koje će doći
u njenom krilu spava sjemenka živa.

Ona je jeseni zalog za proljeća početak.
U njoj je iskonska snaga i Božjeg prisustva znak.
Pod snijegom dok sanja o latici i plodu,
skromno i nečujno zove toplog sunca trak.

CVRČAK

Tko u toploj ljetnoj noći
u tišini zvukom dira?
To na svojoj violini
cvrčak ljetnu himnu svira.

Neumorno i predano,
dok priroda cijela spava,
on nam svoju svirku daje,
svoju radost oglašava.

Toplinu nam svirkom nosi
i svatko je njom zanesen.
Al', bezbrižni moj sviraču,
znaš li da će brzo jesen?

Sve dok traje raskoš ljeta
i toplina ljetne noći,
čemu misliti na jesen?
Ona će i sama doći.

ZVON NA BREGU

Senjali su Legrađani stari
na mađarskom kleti i gorice
i k crkvici svetoga Mihala
obračali svoje težno lice.

"Si čul, Miška, de novine pišo,
na Mađarsku da bo pot otprti?
Mogli bomo, da bi Bog dal dragi,
naše grozdje jesti prije smrti."

Mnogi od njih već na grobju piiju,
ali živa žela je ostala.
Devedesetčetrtoga leta
zvon je zvonel svetog Mihala.

Na noge je Legrad podigel,
gde se Mura z zdenom Dravom spaja.
Celi den so čoni prek vozili
i veselju neje bilo kraja.

Od radosti soza v oku kresi,
srečno srce pesmi ne da stati.
Na Mađarski denes je proščenje;
Hodi z nami naša stara mati!

Ne nam treba nit jezika znati,
na istem se tople roke stišče.
Dok so srca dobre vole puna,
onda sebi granice ne išče.

GROZDJE

Trseka Štef je sadil i pler.
Gnojeka dobrogu njemu je del.
Stiha je rekel dok sami so bili:
"Bog mi te čuval, trsek moj mili!"
A trsek je rasel, listal i cval,
da bi mu slatko grozdje dal.

Pono pot Štef je v gorice dohađal,
ftiče poslušal, zvezde sprevađal.
Brigu je vodil, zemlicu frezal,
trseka kopal i lucne vezal.

 Za ljubav njegovu trsek je znal
 i slatko grozdje v jesen mu dal.

I k nam je fčera Štef došel vesel
i grozdje slatko, dišeće donesel.
Nek ti je fala, za nas si ga bral.
Z njim si nam sonce i srce dal!

 A grozdek je zretil, k sebi ga zval,
 da bi mu slatko mošta dal.

Zutra je branje, dojdu težaki.
Spremlne so pute i lagev saki.
Pred kletjom preša, a pesma z goric.
Ostavite nekaj, još ima ftic!

 Na leto bo opet trsek cval,
 kapljicu slatku da bi nam dal.

NEK' DOĐU PRIJATELJI...

Nek' dođu prijatelji za naš stol,
neka bude svjetla u zrcalu oka!
Kad budu ovdje, bit će manja bol,
a radost će biti do neba visoka.

Nek'dođu prijatelji, zar ih treba zvati?
Tâ ljubavi nikada previše nam nije.
Na pragu će našem njihov trag ostati
i onda kad sunce za oblak se sakrije.

Nek' dođu prijatelji, otvorena su vrata
- dat ćemo im kiše i šarenu dugu.
Nek' ne nose sobom darova ni zlata,
samo praznu čašu za radost i tugu.

ČEMU DJED I BAKA SLUŽE

Čemu služe? Da se druže
s unucima, zečićima,
radoznanlim vrapčićima,
Da ih maze, da ih paze,
kad u zoru, ranu, snenu
na posao mame krenu,
kada nema doma tate,
da ih njegove oči prate.

Služe da im suze brišu,
u naručju da ih njišu,
da ih griju u svom krilu
i pjevaju pjesmu milu.
Pričom svojom oni znaju
da im mašti krila daju.

I još služe djed i baka
da tjeraju strah od mraka,
da mudrošču svojom liječe
kada prstić se opeče,
kad koljeno se ogrebe
i kad duša boli, zebe.

Još je vrlo važno znati,
kako djeda unuk prati,
da bi cestu prijeći znao
i da ne bi zalutao.
A dok baka kuha, plete
i dok kuću čisti, mete,
što bi ona bez unuke,
svoga zlata, desne ruke?

MOJ VLAK

Naš vlak je stal
na kraju pruge,
ti zišla si dole
na peron tuge.

Ja dalje putujem
al svojem vlakom,
na koraku negvom
vidim te sakom.

Mejnajo se stanice
i f sake si ti,
i v bele pare
kaj vlak jo pusti.

Kotači vudarajo,
misli mi ostajo.
Daleke so pruge.

Moj vlak
otišel je v mrak.

ZVEZDE

Zidem na dvor,
se spi.
Pogledam gore,
Zvezdi roj.
Vreč so dozrelele,
trebal bi je obrati.
Z obiralkom,
kaj nebodo točene.
Spravim je vu vankuš,
pod glavo,
pod sejne.

NAŠA REČ

Reč podravska
Domača, kajkavska
Nek nebo kip
Brez laštri i stekla
Nek nebo Jezuš
Brez muke i križa
Mekota nek nebo
Brez žula i težaka
Klet i trsje
Brez lagvov i grozdja

Zakaj bi jošče bila
Ogovarana i zesmejavana
Tulka leta pošikivana
Pozablena i potepena
F čorave vulice
V gudure i mrtvice

Naj se spešče z dna pameti
Naj nebo prazen pokrani grob
Naj bode ftič
Pa nek prne
Nek samo krikne, nek zavrešči
Nek žveni, nek breni
Reč podravska
Domača kajkavska

PJESMA ZA LIJEPU NAŠU

Svjetli se na nebu
krvohod prisege
za Lijepu našu
Svjetlju slobodnu.

U zaklonu sunca
djeca tek rođena
ne zatvaraju oči
pred oltarom Sveca.
Kolijevka im pjeva
najdraže pjesme
u povijesti Slova:
Domovino predaka
umna i odana
živ Te sanjam
mrtav ljubim
Domovino Očinstva
Domovino Molitve
Domovino iz Plača Marije
Domovino, bačena u oganj živi.

Za Molitvu mira
zvonika (još) ima
Hrvatomrsci ljubili bitke
gubili duše
i gube ih iznovice.

Lijepa NAŠA
sazrijeva u svom biću
Njeno neistrajalo sunce
u Mliječnome putu.

To je hodočašće Sveto
razapeto
između zvjezdanih rana
To je podrijetlo korijena
To je suho zlato.

U ponoru dana
iznovice nešto sviće
nešto lijepo, mudro
poput sreće.

Dolaziš poput sjaja
Bit ćeš istina i ljepota
i bit ćeš tako, tako i dalje:
jedno novo ime
jedna nova ljubav
jedan novi dar
do neba sazidan.

Od izobilja plaveti
najljepša je Lijepa naša
koja sazrijeva u svom biću
u svom pčelinjem saću.

KUĆA

Kuću je dobro imati
U kuću se ulazi tiho
Kuću treba graditi
od kamena i sunca.

Kuća treba da je bijela
da ima ruke koje grle
da ima dva prozora:
da se gleda napolje
da se gleda unutra
da se ne povrijedi
tišina postelje.

Kuća ne treba da je velika
zbog svjetlosti
zbog mraka.

U kuću kad se ulazi
na pragu se ne zastaje

Misao neka može
da se ispriječi.

Na putovanje kad se krene
zatvara se kuća
u svoj miris,
u svoje praznine.

Kuću treba popuniti
dahom i dlanom.

ŽIVIM I POSTOJIM

Živim i postojim
kao ranjeno tijelo
iz kojeg curi živodajna krv.

Živim i postojim
dok sjene kraču
po bridovima smrti.

Živim i postojim
onoliko koliko sam trčao.

Zjenicama otimam besposleno
Osluškujem samoću koja me vodi
u pokretni zid.

Živim i postojim neprimjetno
Zvijezde bez naziva
tone u pustoši
unatrag prema noći.

Živim da bi me zemlja
zadražala u sebi
Postojim da se zemlji odredim.

BODEŠ PEVEC

Bog je zdavnja tebi to presudil:
"Bodeš pevec! Ti boš sveta budil"
Mam si skočil i zebrał si hižu,
v Podravini gde se prvi dižu.

Kukuričeš kak da komanderaš,
jene budiš, druge doma teraš,
Celi den svoje koke pazil,
da je nebi stranski pevec gazil.

Ak se ufa, nek plota preskoči!
Oštriš kluna, skopal bi mu joči.
Bar v dvorišču mora biti reda;
stranski oče, al domači neda.

Ne ni čudo da je takov šari,
saki čas se z drugom kokom pari.
Čas so perge, čas žote, čas bele,
tak je skupil farbe sake fele.

Stara koka mladem pripoveda:
"Ne iščite cukora nad meda!
Zapamtite, vi mlade bedače,
najbolše je to kaj je pak domače.

NOSIM KRIŽA KAK I MOJI STARI

Sa je zemla znojem polejana,
fort me vleče da se prignem njoj,
zmukom ljudskom sa je posejana,
nosim križa kak i Kristuš moj.

Nosim križa i zemli se stiščem,
dok mi vruki lista vrbov prut,
da god slikam hižu i dvorišče,
kak da gledim njegov križni put.

Posveti mi, Bože, ruke,
dej mi steklo, blagoslovi kist,

hiti svetlo na se lucke muke,
posle sega da ti dojdem čist.

Nosim križa kak i moji stari,
križni put je saki selski drum,
al vuzmena zorja vre se žari,
zemem steklo i slikal ju bum.

ZONKRAJ DRAVE!

Zonkraj Drave lepa je ravnica,
z jene Drava a z druge granica.
De šmrčki čvrče, čičur si popeva,
a ševa skukmom oblake zadeva.

Prekodravje, okre sela Gole,
sto put z mukom preorano pole.
V Božji ruki prva šaka blata,
v naši hiži šenica od zlata.

Kam got ideš puta znaš,
pole ti je kak pajdaš,
jemput zemeš tri put daš,
pole je kak očenaš.
Zonkraj Drave zavičaj počiva,
greje sonce a rosica vmiva.
Dok ga orjem preveč mi je blata,
dok ga slikam fali mi još zlata.

MOJE CVETJE BODE CVELO

Cvetje vu loncu, cvetje na stolu,
cvetje vu grabi, cvetje na polu,
cvetje na slici, cvet je na cvetu,
cvetje zraslo po celom svetu.

Fijolice fijolične,
žarkočice soncu slične,
tratinčice drobne z trave,
divjji mak i lopoč z Drave.

Ta so pola, te so šume,
pustile svoje korenje vu me,
dok se zdojde ovo telo,
moje svetje bode cvelo.

Trgam ga z jokom, zkistom ga gladim,
zbiram mu farbe, vu se ga sadim,
da bi mi cvetje i vi zimi cvelo,
vu njem so moji hiža i selo.

PREKODRAVSKE PRALJE

Morti se denes nebi ni zñalo
kak se je flačno po starom pralo,
samo na slici žene još z Drave,
pero oplečke, žmico ponjave.

Vade z luga obrisače,
i frtune i robače,
kaj življenje grdo zmaže,
dravske vode se osnaže.

Kak da se mlada k mladencu deli,
z trave i šaša flačno beli,
potlam se smeje z plota i lese,
lužnicu mutnu reka odnese.

Pocuknjenke i robače
i frtune, obrisače,
kaj življenje svoje zmaže,
dravske vode se osnaže.

Drugač je denes, drugač se pere,
navade stare mašine zdere,
zrcala Božja, naši ručniki,
ido na Dravo, samo na slici.

SELAK BEDAK

Nešče mi je rekel:
"Prodaj hižo, grurnta,
hodi v grad,
kaj se boš na selu
mučil tak.

Kaj ne čuješ,
več ti i ftiči na grani
popevaju
selak bedak, selak bedak".

Nesem pono maril
za ftiče te.
Ostal sem tu
de mi je jotec
i stara mati
de so svinje, krave,
zemle za orati.

I saki den sem trl
žula, na žul.
I se bole i bole
sem one ftiče
z grane čul.

STE SE FKANILI

I dok sem jo dopelal na cug,
bila je zdena i nevesela.
Znam da je razmer vidla med nami
vu mojemi štimanemi kobilami,
vu mojemi narendanemi kravami,
vu mojemi nalakeranemi šarajglami.

I cug je otišel
i prešla so leta.
I trideset let je več nega,
al včera jo je nazaj cug dopelal.

Sreli smo se na pol sela,
vrnola se, došla je - evo je!
Kakva je bila - baš je cela.
I ja jo pitam: "Kak si i de si?"
A ona mi odgovara:
"Znate striček, vi ste se fkanili!
Ja jesem sa na mamu slična,
al moja mama je več seda i falična".

NAŠ JEZIK

Naš jezik je blagi, mefki,
kak dah vetra, kak fina prašina,
vu njega stane i veselje i toga
i jal i ljubav - da je milina!

KAJ je prva reč koju Bog ti je dal,
kojom je Gubec na buno zval,
kojom je selak gospodo klel,
kojom je Domjanić zlatno nit plel.

Posluhni kak na KAJU pisano
Galovićevo svetje Z BREGOV diši...
A dok ti čitam ono kajkavsko pesmico,
kak Matoš za Smilkom - patiš i ti.

Ono Banovo zadnje pismo Katarini,
napisano IN WIENER NEU STADT -
saki pot dok ga čitaš,
prima te sponova isti jad.

A razveseli te tak
Tituš Brezovački
i njegov dijak
Grabancijaš Komedijaš.

Pak vidiš, KAJ je tvoj, nesi ga fkral!
Govoriš z njim nek ti nebo žal.
A koji ga se srame,
nek ido vrit - i kvit!

FRAN GALOVIĆ

Dok zrelo je grozdje,
dok prijatelj kostanj
na straži šumi,
vu trsju dok
šmrčki popevajo,
dok mesec je zažaren i pon
i dok medjaš Benkina
I kum Martin so tu
- po tihi stezi prešloga življenja
od nekot si došel Ti.

Lampaš čmiži,
mešajo se senje i tenje.
Grozdje za tebe diši...
Crn-bel Ti se glasi,
Tvoj breg ne spi.

I došel si šepnoti nam,
išel od kleti do kleti
sem nam reči:

- Prešla je jesen.
Jognjišče da grejem
za zimo navozil sem drva,
al nešem se grel...
Vu vuhaj Tvoja reč žveni:
- četrnajsta je bila ista
kakva i devedeset prva.-

MESEC

Na tintenom nebu
mesec bled kak stena.
Celo se je nočko
otkrival, raskrival.

Teršil ga je poplun,
senjal je da vmira,
švic mu se je zdeni
ledil na grajnu.
V rasvič so ga, valda,
ako ne kaj drugo,
tri debele goske
odvlekle na jug.

LAMPAŠONOSEC

Ivanu Lackoviću Croati

Gledim sako večer kak ide čez polje.
Z lampašom. Prek strnjaka. Čez gosti, leplivi
mrak. Kam ide? Kaj išče?
V rasvič, on i dalje nosi svoje svetlo, čez mračni,
okorni svet. Kak god je rajne, i sonce zijada,
čovek se v mraku popikava, ima rajnave roke,
skulava kolena i raspukneno srce. Kam ide?
Kaj išče?

FRANU; O 80-LETNICI SMRTI

Navek si ostal mlad.
I tvoja smrt je mlada.
Popevka još diši
kaj zetkal si jo ti.

Tvoj mesec pod kojem
smrt se sprehađa s kosom
već dva-tri leta, pāk,
zijada nad Balkanom.

Al, ti tam nesi bil,
srce tam nesi ostavil,
nigdar se nesi meknol
z svojega Peteranca.

Srce je prepukneno.
I čaka tvojo reč.
Nebo nam pak se zapira,
zvezdi zdavna ni več.

Već osamdeset let je
kak nesmo vidli zvezde.
Kam si otišiel, Fran?
Čez pole, za zrcalo?

Boš nam jih navužgal?

PODRAVSKA HIMNA

Tu sam rođen pored rijeke Drave
gdje i povijest hrvatska se piše
kuda je nekoć Tomislav jahao
i hrvatsku slavu pronosio
Mađarima straha je zadao
do Drave ih mačem dotjerao
preko rijeke vjetrom raznio
na Dravi viteštvo proslavio

Dravo, Dravo vječno teci
u naokol svijetu reci
da je ravan ova podravska
oduvijek Krocija

Ni Tataři nisu bolje prošli
ni na Dravi ni Kalnik šljiviku
skloniše se s puta županu
i Filipu Bebeku šljivaru
A i Turci prodoše kraj Drave
želj svojih nisu ostvarili
piceka se Turci uplašili
što poslaše iz Đurđevca-grada

Dravo, Dravo vječno teci
u naokol svijetu reci
da je ravan ova podravska
oduvijek Krocija

Dični junak hrvatskoga roda
ovuda je proš'o
Koprivnicu on je ophodio
i dalje Dravu prelazio

Dravo, Dravo vječno teci
u naokol svijetu reci
da je ravan ova podravska
oduvijek Krocija

ČESMA

Kao nikada,
mutna je danas,
žuto-smeđa,
hrvatska rijeka, Česma.
Još prošlog ljeta
tekla je
brza i bistra,
hrvatska Česma.
Što učini gad
lopov i koljač
s brdovita Balkana?
I rijekama uništava tijek.

DOMOVINI

I sunce će
potražiti put
do Tebe jedina
kroz oblak
koji se
nadvio
noseći
tamu
dana
koji je
tek
svanuo

PODRAVSKA DONKIHOTIJADA

Don Quijote i Sancho Pansa:
zrcalo bez Dulcineje

tko je sančo a tko kihot
kome omča a kom kikot

a na tvrđavnoj ogradi
još mona lisa
zagonetno se smješi
kao da sve tješi
bit će bolje
jer još se kolje

a na šoderici labud s čistog ulja
presretno i mirno mirno se ljulja

i podravina sva već zri
donkilot je tamo a pančo smo mi

jer pančo je mudar i neće na vjetar
pa mu lovinu digne neki sveti petar
al glavno je da glava glavinja još
jer podravski pančo
život ti rominja
i još ti nije loš!

PODRAVSKE MINIJATURE

njoj v spomen

o ljubavi je pisal
tebe je risal
bila si lepa
kak si i ve
vdala si se
v rit
otišlo je sê

naš dom

zima steže
priroda spi
v sobi je toplo
tu si i ti
i prijateli dojdu
kava več vri
dom je bogatstvo
koje želimo si

posel je posel

šuma je nestala
vêndi de je bila
šikara je ostala
čovek si je zmaha dal
pak je prirodi
skrajček pluča fkral
dok se tice plačo
jer im je dom zrušeni
tem negdi s kupicom vina
čovek slavi jer posel je obavljeni

zima v podravini

vidim ravnico
priroda spi
čujem vranu
ona kriči
severec puše
šuma šumi
nad selom
dim se dimi

Ilustracije: Romano Baričević